

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 403/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. W., B., zastúpeného advokátom JUDr. L. J., B., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2 Nt 2/2009 z 29. apríla 2009 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Tos 35/2009 z 25. júna 2009, a takto

rozhodol:

Sťažnosť M. W. odmieta.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. októbra 2009 doručená sťažnosť M. W., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. J., B., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu

Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Nt 2/2009 z 29. apríla 2009 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 35/2009 z 25. júna 2009.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 65/04 z 27. marca 2006 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 86/2006 z 9. novembra 2006, ktorým tento súd zamietol odvolanie sťažovateľa, uznaný za vinného a odsúdený pre spáchanie trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 3 Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania skutku. Sťažovateľ podal 13. februára 2009 okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania s poukazom na to, že získal nový dôkaz *„svedčiaci o nesprávnych skutkových zisteniach a teda aj záveroch v predchádzajúcom konaní a to svedka O., ktorý v pôvodnom konaní vypočutý nebol a vlastne potvrdzuje skutočnosti, ktoré som ja aj v pôvodnom konaní vypovedal“*.

Podľa sťažovateľa *„Z výsluchu svedka O. v rámci konania o obnove procesu vyplynula potreba vypočuť ďalšiu osobu a to T. B...“*

Súdy prvého a následne aj druhého stupňa však pod konaniami č. 2 Nt 2/2009 a 5 Tos 35/2009 môj návrh na obnovu konania zamietli s odôvodnením, že O. neposkytol dôkazy, ktoré by sami o sebe alebo v spojení s inými mohli privodiť zmenu pôvodného rozhodnutia súdu a súčasne odmietli vykonať výsluch T. B. s tým, že toto svoje rozhodnutie nijako neodôvodnili, Krajský súd iba skonštatoval, že navrhovanými úkonmi by sa nevyvrátilo konštatovanie pôvodného rozhodnutia, že som sa vo firme H. predstavil pod iným menom a podpisoval som sa menom V...“.

Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos 35/09 z 25. júna 2009 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľ zastáva názor, že v jeho veci došlo k porušeniu *„práva na spravodlivý proces práve tým, že súdy vo svojom rozhodovacom procese v rámci konania o obnove konania nevykonali všetky možné dôkazy na zistenie skutkového stavu...“*, a preto navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava III uznesením č. 2 Nt 2/2009 zo dňa 29. 04. 2009 ktoré obvinený po jeho vyhlásení napadol sťažnosťou a Krajský súd Bratislava uznesením sp. zn. 5 Tos 35/09 zo dňa 25. 06. 2009 ktoré bolo obvinenému doručené 24. 8. 2009, ktorými rozhodli o zamietnutí návrhu na obnovu konania č. 2 T 65/04 vedeného proti M. W... pred OS BA III bez toho, aby pred týmito rozhodnutiami súdov bol vypočutý svedok T. B. k dôvodom a okolnostiam odôvodňujúcim návrh na obnovu konania, porušili jeho právo podľa čl. 6 ods. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo vzťahu k zásade vedenia spravodlivého súdneho procesu, pretože nevyčerpali tak všetky tie dosiahnuteľné dôkazy, ktoré determinujú náležité zistenie skutkového stavu veci.

2. M. W. priznáva náhradu trov konania v sume 246,16 € (slovom dvestoštyridsať šesť EURO 16 centov, ktoré je povinný zaplatiť Krajský súd Bratislava jeho právnenému zástupcovi JUDr. L. J.,B. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutím uznesením krajského súdu, ktorými bol zamietnutý jeho návrh na obnovu konania v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2 T 65/04.

Sťažovateľ v súvislosti s namietaním porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v nadväznosti na citáciu čl. 154c ústavy vyslovuje názor, že v danom prípade ide o právo, ktoré mu v jeho veci garantuje „väčší rozsah ústavných práv a slobôd“.

Ústavný súd považoval za potrebné tiež zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom.

Vo svojej konštantnej judikatúre ústavný súd vychádza z toho, že návrh sťažovateľa je v koncentrovanej podobe vyjadrený v petite (návrhu na rozhodnutie). Ústavný súd preto v danej veci posudzoval opodstatnenosť sťažnosti len vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07) totiž tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy či medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu (príp. zmienku o nich), je potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (sťažovateľ v záhlaví sťažnosti popri práve podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri sťažnostiach, ktorými sťažovatelia namietajú porušenie práv podľa dohovoru, ústavný súd konštantne vychádza z príslušnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Z doterajšej judikatúry ESLP možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj konanie o návrhu na obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania (pozri aj Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Poradca podnikateľa, Žilina, 2003, s. 370-371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa nevzťahuje na konanie o obnove konania, nemohlo označeným uznesením okresného súdu ani označeným uznesením krajského súdu dôjsť k porušeniu tohto práva sťažovateľa. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd vo vzťahu k časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným uznesením okresného súdu, navyše poukázal aj na princíp subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z princípu subsidiarity vyplýva, že v prípadoch, ak sa sťažovateľ môže domáhať ochrany svojho práva uplatnením opravného prostriedku na inom (všeobecnom) súde, je vylúčená právomoc ústavného súdu. V danom prípade mal sťažovateľ právo podať proti namietanému uzneseniu okresného súdu sťažnosť podľa § 402 ods. 3 Trestného poriadku, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Preto v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd odmietol sťažnosť aj z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2009